

[Ministeren for skatter og afgifter.]

man har en lang række betænkninger, der siger, at det kan ikke lade sig gøre. Ja men hvad er det dog for noget? Vi har, så vidt jeg ved i hvert fald, ikke modtaget nogen betænkninger senere end juni måned 1974, hvor vi sammen indgik et boligforlig, hvis forudsætning klart var, at vi skulle foretage en opdeling af den erhvervsmæssige og den private gæld. Vi har ganske vist fra tidligere en række betænkninger, der opridses en række af de betænkeligheder, en række af de problemer, der knytter sig til en sådan skattemæssig opdeling, men jeg vil godt understrege, at man har ikke i nogen af disse betænkninger beskæftiget sig med de problemer, der knytter sig til den skattelovgivning, vi har i dag, de administrative besværligheder, der er forbundet med vor komplicerede skattelovgivning, som kun afgørende kan forenkles, hvis vi er parat til en storsaning på fradragssiden.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning i forbindelse af fru Kirsten Jacobsens bemærkninger omkring boligforligspartiernes erkendelse af, at denne opdeling ikke kan lade sig gøre. Det er ikke rigtigt. Vi har ikke kunnet nå igennem, således at vi har kunnet starte aftrapningen pr. 1. januar 1976, men det betyder ikke, at den så ikke skal indledes på et senere tidspunkt. Der står udtrykkelig, som det også blev citeret, at hvis man mod forventning ikke kan indlede aftrapningen, så er der nogle andre regler, der træder i kraft.

Jeg skal til hr. Anders Andersen sige, at jeg skal snarest over for forligspartierne komme tilbage til opfyldelsen af boligforligsaftalen, nemlig spørgsmålet om en aftrapning, henholdsvis på lejeværdisiden og på fradragssiden, men jeg vil gerne understrege, at der til dette knytter sig væsentlig flere problemer — det er mere omfattende end det forslag, der er lagt frem her, idet dette forslag jo ikke ændrer på de eksisterende fradrag på den måde, at de fjernes fra selvangivelsen, det er alene et spørgsmål om den skattemæssige værdi af disse fradrag.

Man har fra flere ordføreres side sagt, at dette her koster parcelhusejerne 1.700 mill. kr. Det er jo på ingen måde rigtigt. Jeg har klart markeret, såvel i fremsættelsestalen som i bemærkningerne, at dette forslag ikke har en provenugevinst til sigte, og at der

derfor skal ændres i skattelovgivningen, således at provenuet balancerer. Jeg har ikke noget imod, hvis det ønskes, at vi under udvalgsbehandlingen stiller konkret forslag om den måde, det skal gøres på, men jeg har anset det for mest hensigtsmæssigt, at dette blev placeret sammen med den udskrivningslov, vi i øvrigt skal gennemføre i efteråret. Det er ikke rigtigt med disse 1.700 mill. kr., for der er jo ganske mange af dem, der bor i parcelhuse, der betaler skat, og det er klart, at den lettelse, der vil blive generelt i skattelovgivningen, i fuldt mål også vil komme disse skatteydere til gode.

Jeg vil i øvrigt godt i forbindelse med hele denne diskussion omkring parcelhusene understrege, at man kunne lige så godt have taget den samme diskussion i 1974, hvor den daværende finansminister foreslog, at de første 4.000 kr. i renteudgifter ikke skulle kunne fradrages. Hvis man pillede det ud isoleret, så ville det have betydning mere for parcelhusejerne, men jeg erkender, at det ville have ramt anderledes. Der ville have været en anden social fordeling af den ændring, der blev foreslået dengang.

Jeg vil gerne — også til hr. Anders Andersen — sige, at med hensyn til disse aftægtsforpligtelser fremgår det af forslaget, at dér, hvor det er led i en retshandel, vil man fortsat kunne foretage fradraget i indkomsten.

Et par stykker har været inde på problemerne omkring uddannelse og lån i forbindelse hermed. Her må jeg sige, at vi jo i alle andre forbindelser inden for skattelovgivningen har fastholdt, at uddannelse ikke er en fradragsberettiget udgift. Vi har fastholdt, at en uddannelse er en privat udgift, og derfor hører disse renteudgifter hjemme blandt de øvige private renteudgifter.

Jeg skal ikke beskæftige mig med de tal eksempler, der har været kastet ud her. Jeg tror, det er en af de ting, der mest fornuftigt gøres under udvalgsarbejdet, hvor det selvfølgelig er både rimeligt og rigtigt, at vi opstiller en række eksempler, en række tabeller, der viser, hvorledes dette forslag vil virke på en lang række forskellige situationer, såvel indtægtsmæssigt som med hensyn til fradragenes størrelse.

Til fru Kirsten Jacobsen vil jeg sige, at der er åbenbart ingen grænser for, hvilke argumenter der skal bruges imod forslaget.